

UCHWAŁA nr 227/2023

Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 14 grudnia 2023 r. w sprawie uchylenia uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. oraz o nadaniu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo dr Gabrieli Jelitto-Piechulik

Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego, działając na podstawie art. 178 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 28 ust. 4 oraz art. 221 ust. 12 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 742 w późn. zm.), w związku z art. 132 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 775), w związku z § 29 *Statutu Uniwersytetu Opolskiego* z dnia 9 maja 2019 r. (tekst jedn. z dnia 28 września 2023 r.) i § 14 ust. 1 i 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 uchwały nr 226/2016-2020 Senatu Uniwersytetu Opolskiego z dnia 25 września 2019 r. w sprawie *szczególowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego* (tekst jedn. z dnia 16 lutego 2023 r.), po zapoznaniu się z uchwałą komisji habilitacyjnej, zawierającą pozytywną opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego wraz z uzasadnieniem i pełną dokumentacją sprawy, w tym z recenzjami osiągnięć naukowych i po rozpatrzeniu odwołania dr Gabrieli Jelitto-Piechulik od uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r., w głosowaniu tajnym, w składzie jak w załączeniu, postanawia:

§ 1

1. Uwzględnić w całości odwołanie dr Gabrieli Jelitto-Piechulik od uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo dr Gabrieli Jelitto-Piechulik.

2. Uchylić w całości uchwałę nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo dr Gabrieli Jelitto-Piechulik.

3. Nadać stopień doktora habilitowanego dr Gabrieli Jelitto-Piechulik w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo.

Wynik głosowania:

uprawnionych:	34 osoby
obecnych:	27 osób
oddano:	27 głosów ważnych za 25 głosów przeciw 2 głosy wstrzymujących się 0 głosów

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

§ 3

Niniejsza uchwała jest ostateczna. Osobie ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie przysługuje prawo złożenia od niej odwołania w instancyjnym toku postępowania.

UZASADNIENIE

Warunki nadania stopnia doktora habilitowanego zostały unormowane w art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 742 z późn. zm.; dalej: p.s.w.n.). Zgodnie z tym przepisem stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Druga z przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazuje na konieczność posiadania w dorobku osiągnięć naukowych albo artystycznych stanowiących istotny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w której dana osoba zamierza uzyskać ten stopień. W omawianym przepisie mowa jest o osiągnięciach (liczba mnoga) oznacza to, że warunkiem nadania stopnia doktora habilitowanego jest przedłożenie do oceny co najmniej dwóch osiągnięć, które spełniają kryterium istotnego wkładu w rozwój określonej dyscypliny. Jednocześnie, w ramach tych osiągnięć, osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego musi posiadać co najmniej:

- jedną monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* lub;
- jeden cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* lub;
- jedno zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne.

Ocena nadania stopnia doktora habilitowanego wymaga, aby wśród całego dorobku naukowego znalazły się osiągnięcia naukowe o znacznym wkładzie w rozwój danej dyscypliny. To habilitant samodzielnie wybiera takie osiągnięcia naukowe spośród całego swojego dorobku naukowego, które jego zdaniem mają szansę być uznane za spełniające kryteria nadania habilitacji. Niedopuszczalne jest, aby recenzenci czy komisja habilitacyjna lub podmiot habilitujący dokonywali oceny dorobku naukowego habilitanta wykraczającej poza osiągnięcia wskazane przez habilitanta we wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Niedopuszczalna jest także ocena przez recenzentów, komisję habilitacyjną lub podmiot habilitujący tej części dorobku naukowego habilitanta, która nie została przedstawiona w dokumentach składanych przez habilitanta w postępowaniu.

Legalne definicje monografii naukowych oraz artykułów naukowych zostały ujęte w przepisach rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 lutego 2019 r. w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z przepisem § 10 tego rozporządzenia monografia naukowa jest to recenzowana publikacja książkowa:

- 1) przedstawiająca określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy;
- 2) opatrzona przypisami, bibliografią lub innym właściwym dla danej dyscypliny naukowej aparatem naukowym.

Monografią naukową jest również:

- 1) recenzowany i opatrzony przypisami, bibliografią lub innym właściwym dla danej dyscypliny naukowej aparatem naukowym przekład:
 - a) na język polski dzieła istotnego dla nauki lub kultury,
 - b) na inny język nowożytny dzieła istotnego dla nauki lub kultury, wydanego w języku polskim;
- 2) edycja naukowa tekstów źródłowych.

Co istotne, z przepisu art. 219 ust. 1 p.s.w.n. nie wynika, by przedłożone do oceny w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego mogły być jedynie osiągnięcia uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora. Należy zgodzić się jednak z poglądem wyrażonym w nauce prawa, że osiągnięcia naukowe przedstawiane do uzyskania stopnia doktora, w tym rozprawa doktorska (czy to opublikowana, czy nieopublikowana) nie może stanowić osiągnięcia naukowego lub artystycznego w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 p.s.w.n.¹. Słusznie wskazuje się, że pogląd przeciwny w tym zakresie jest wbrew wykładni funkcjonalnej art. 219 ust. 1 pkt 2 p.s.w.n.². Należy uznać, że celem regulacji prawnych związanych z awansami naukowymi jest przede wszystkim pomnażanie przez naukowców swojego dorobku naukowego, rozwijanie dokonań w nauce, a nie przedstawianie do kolejnej oceny tego samego osiągnięcia naukowego. Doktorat poświadcza, że naukowiec umie oryginalnie rozwiązywać problemy naukowe, habilitacja, że jest aktywny naukowo i jego osiągnięcia przyczyniają się do rozszerzenia dokonań w nauce, a profesura, że jego osiągnięcia naukowe są wybitne. Natomiast nic nie stoi na przeszkodzie, aby osiągnięcia naukowe przedstawiane do uzyskania stopnia doktora, w tym rozprawa doktorska, były zaliczane do istotnej aktywności naukowej w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 3 p.s.w.n. Przy czym należy uznać, że osiągnięcia te nie powinny być już przedmiotem ponownej oceny recenzentów, gdyż byłaby to powtórna ocena. Osiągnięcia przedstawione do obrony doktoratu, w tym rozprawa doktorska, jeżeli doszło do finalnego przyznania stopnia doktora, zostały bowiem ocenione pozytywnie przez recenzentów powołanych w przewodzie doktorskim.

Trzecim warunkiem nadania stopnia doktora habilitowanego jest wykazywanie się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Spełnienie tej przesłanki może wzbudzać szczególne wątpliwości, z tej przyczyny, iż brak jest w obowiązujących przepisach prawa legalnej definicji pojęcia „aktywność naukowa”, a samo pojęcie to ma charakter nieostry³. W opinii Rady Doskonałości Naukowej pojęcie to należy rozumieć szeroko. Aktywność ta dotyczyć może uzyskiwania w innej uczelni, instytucji naukowej czy instytucji kultury osiągnięć naukowych, czy też

¹ Por. H. Izdebski, *Komentarz do art. 219*, [w:] H. Izdebski, J.M. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019, s. 352; M. Radajewski, *Nadawanie stopnia doktora habilitowanego w świetle prawa o szkolnictwie wyższym i nauce*, „*Studia Prawno-Ekonomiczne*” 2020, nr 114, s. 87-88.

² H. Izdebski, *Komentarz do art. 219...*, s. 352; D.P. Kałwa, *Ogólne przesłanki nadania stopnia doktora habilitowanego*, „*Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny*” 2021, z. 1, s. 236-237.

³ Na co słusznie zwraca się uwagę w literaturze przedmiotu - np. T. Jędrzejewski, *Komentarz do art. 219*, [w:] *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, red. J. Woźniacki, Warszawa 2019, s. 575.

tworzenia własnego dorobku naukowego. Z pojęcia tego nie powinno jednak wykluczać się innych form aktywności naukowej, przy czym podkreślenia wymaga, iż powinny być one realizowane w innych określonych podmiotach, nie zaś w podmiocie, w którym zatrudniona jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Należy jednak mieć przy tym na uwadze, że omawiana aktywność, co wynika z literalnego brzmienia tego przepisu, musi być realizowana w co najmniej dwóch uczelniach, instytucjach naukowych lub instytucjach kultury. Z kolei, użyte sformułowanie „w szczególności zagranicznej” należy odnosić, jako przesłankę wartościującą aktywność naukową, nie zaś jako warunek konieczny jej spełnienia. Jednocześnie musi ona spełniać warunek istotności, który podlega dyskrecjonalnej ocenie podmiotu habilitującego, a uprzednio komisji habilitacyjnej.

Wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego następuje wyłącznie na pisemny wniosek osoby zainteresowanej, który za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej należy skierować do uprawnionego podmiotu, w którym ma być przeprowadzone postępowanie. Wniosek powinien uwzględniać następujące informacje i załączniki: wskazanie dziedziny i dyscypliny, w której kandydat ubiega się o stopień, opis kariery zawodowej habilitanta, wykaz osiągnięć naukowych lub artystycznych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny, w której ma być nadany stopień doktora habilitowanego, wskazanie podmiotu habilitującego wybranego do przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 220 p.s.w.n.). Po otrzymaniu wniosku Rada Doskonałości Naukowej dokonuje oceny formalnej, a w przypadku stwierdzenia braków (np. niewskazania wybranego podmiotu habilitującego) wzywa wnioskodawcę do ich usunięcia w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. W ciągu 4 tygodni od otrzymania wniosku Rada Doskonałości Naukowej ocenia go pod kątem formalnym i przekazuje wybranemu przez habilitanta podmiotowi habilitującemu (art. 221 ust. 1 p.s.w.n.).

Organ właściwy do nadawania stopnia w danej dyscyplinie w wybranym przez habilitanta podmiocie habilitującym ma prawo w ciągu 4 tygodni od otrzymania wniosku odmówić przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego i zwrócić wniosek Radzie Doskonałości Naukowej (art. 221 ust. 2 p.s.w.n.). W tym przypadku nie jest wymagane szczególne uzasadnienie organu, przy czym odmowa wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania powinna nastąpić w sposób sformalizowany, właściwy dla podejmowania decyzji przez dany organ. Jeżeli wybrany podmiot nie wyrazi zgody na przeprowadzenie postępowania i zwróci wniosek, Rada Doskonałości Naukowej niezwłocznie wyznaczy inny podmiot, który jest uprawniony do nadawania stopnia doktora habilitowanego w tej dyscyplinie i przekaze mu wniosek. Wyznaczenie nowego podmiotu w takim trybie jest dla niego wiążące, tzn. nie ma on już możliwości niewyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 221 ust. 3 p.s.w.n.).

W ciągu 12 tygodni od dnia otrzymania wniosku Rada Doskonałości Naukowej wyznacza 4 członków komisji habilitacyjnej, w tym przewodniczącego i 3 recenzentów, o czym informuje pisemnie podmiot prowadzący postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Członkowie komisji wyznaczeni przez Radę Doskonałości Naukowej są wybierani w drodze losowania spośród grupy kandydatów, którzy: posiadają stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora oraz aktualny dorobek naukowy lub artystyczny i uznaną renomę, w tym międzynarodową oraz nie są pracownikami podmiotu habilitującego ani uczelni, instytutu PAN, instytutu badawczego albo instytutu międzynarodowego, których pracownikiem jest osoba ubiegająca się o stopień doktora habilitowanego (art. 221 ust. 4 p.s.w.n.).

W terminie 6 tygodni od dnia otrzymania informacji o członkach komisji habilitacyjnej wyznaczonych przez Radę Doskonałości Naukowej organ właściwy do przeprowadzenia postępowania powołuje komisję habilitacyjną, która składa się z 7 osób:

- 4 członków wyznaczonych przez Radę (w tym przewodniczącego oraz 3 recenzentów),
- 2 członków posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora, zatrudnionych w podmiocie habilitującym (w tym sekretarza),
- 1 recenzenta posiadającego stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora oraz aktualny dorobek naukowy lub artystyczny i uznaną renomę, w tym międzynarodową, niebędącego pracownikiem podmiotu habilitującego (art. 221 ust. 5 p.s.w.n.).

Po powołaniu komisji habilitacyjnej podmiot prowadzący postępowanie przekazuje recenzentom wnioski i dokumentację pozwalającą na prawidłową weryfikację, czy habilitant spełniania wymogi do nadania stopnia doktora habilitowanego. Od dnia otrzymania wniosku powołani recenzenci mają 8 tygodni na sporządzenie recenzji (art. 221 ust. 8 p.s.w.n.). Co ważne, recenzje powinny kończyć się jednoznacznie konkluzją co do ich charakteru, tj. czy są to recenzje pozytywne, czy negatywne. Jest to szczególnie istotne z punktu widzenia podjęcia przez komisję habilitacyjną uchwały zawierającej opinię w sprawie nadania albo odmowy nadania stopnia. Przywrócono możliwość przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego jako formy weryfikacji poziomu naukowego lub artystycznego habilitanta i jego osiągnięć. Kolokwium habilitacyjne może przeprowadzić wyłącznie komisja habilitacyjna (art. 221 ust. 9 i ust. 9a-9c p.s.w.n.).

Po zakończeniu procesu recenzowania oraz po przeprowadzonym kolokwium habilitacyjnym, komisja habilitacyjna podejmuje uchwałę, która musi zawierać jednoznacznie opinię w sprawie nadania albo odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego, tj. wskazywać, czy komisja opowiada się za nadaniem stopnia, czy też za odmową nadania stopnia. Komisja nie jest związana treścią sporządzonych recenzji, jednak opinia w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej dwie z recenzji są negatywne. Uchwałę tę komisja co do zasady podejmuje w głosowaniu jawnym, chyba że habilitant wnioskuje (np. na etapie składania wniosku o wszczęcie postępowania) o głosowanie tajne – komisja jest wówczas związana takim wnioskiem (art. 221 ust. 10 p.s.w.n.). Na podjęcie wyżej wymienionej uchwały i przekazanie jej wraz z uzasadnieniem i pełną dokumentacją postępowania do podmiotu habilitującego, komisja ma 6 tygodni od dnia otrzymania ostatniej z recenzji (art. 221 ust. 11 p.s.w.n.).

W oparciu o przekazaną uchwałę komisji habilitacyjnej podmiot habilitujący jest zobowiązany wydać w ciągu miesiąca decyzję nadającą albo odmawiającą nadania stopnia doktora habilitowanego. W przypadku, gdy opinia komisji jest negatywna, podmiot jest nią związany i obligatoryjnie odmawia nadania stopnia doktora habilitowanego (art. 221 ust. 12 p.s.w.n.). Niezależnie od treści decyzji, powinna ona również spełniać wymogi stawiane decyzjom administracyjnym, określone przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 775; dalej: k.p.a.).

W przedmiotowej sprawie przebieg postępowania był następujący:

Data	Czynność w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Gabrieli Jelitto-Piechulik
10.10.2022	Dr Gabriela Jelitto-Piechulik złożyła wniosek do Rady Doskonałości Naukowej o wszczęcie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo ze wskazaniem Uniwersytetu Opolskiego jako podmiotu właściwego do przeprowadzenia postępowania.
13.10.2022	Rada Doskonałości Naukowej zwróciła się do Rady Naukowej UO, załączając

	wniosek Habilitantki wraz z dokumentacją, z prośbą o podjęcie uchwały w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego.
18.10.2022	Komisja do sprawy wstępnej weryfikacji wniosku, powołana przez przewodniczącego Rady Naukowej UO przedstawiła protokół, w którym zarekomendowała Radzie Naukowej UO wyrażenie zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Gabrieli Jelitto-Piechulik.
15.12.2022	Rada Naukowa UO podjęła uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Gabrieli Jelitto-Piechulik.
30.01.2023	Rada Doskonałości Naukowej wskazała 4 członków komisji habilitacyjnej: 1. przewodniczący komisji – prof. dr hab. Mirosława Czarnecka, UW 2. recenzent – prof. dr hab. Wojciech Kunicki, UW 3. recenzent – prof. dr hab. Łukasz Musiał, UAM 4. recenzent – prof. dr hab. Mirosław Ossowski, UG.
23.03.2023	Rada Naukowa powołała pełen skład komisji habilitacyjnej UO. Do 4 ww. członków dołączyli: 1. recenzent – dr hab. Robert Rduch, UŚ 2. sekretarz – dr hab., prof. UO Adrian Gleń, UO 3. członek komisji – dr hab., prof. UO Daniel Pietrek, UO.
23.03.2023	Przewodniczący Rady Naukowej UO, przekazał wszystkim członkom Komisji Habilitacyjnej dokumentację wniosku, prosząc o opracowanie recenzji (recenzenci) i opinii (pozostali członkowie komisji).
13.04.2023	Przewodniczący Rady Naukowej UO w związku z informacją przekazaną przez prof. dr hab. Wojciecha Kunieckiego (jest promotorem doktoratu Habilitantki), zwrócił się do RDN z prośbą o wskazanie nowego recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Gabrieli Jelitto-Piechulik.
24.04.2023 r.	Prezydium Rady Doskonałości Naukowej wskazało nowego recenzenta w osobie prof. dr hab. Pawła Zimniaka, UZ.
25.05.2023 r.	Rada Naukowa UO dokonała zmiany w składzie komisji habilitacyjnej w zakresie wyznaczenia recenzenta, to jest w miejsce prof. dr hab. Wojciecha Kunieckiego (Uniwersytet Wrocławski), wskazanego przez Radę Doskonałości Naukowej powołała jako recenzenta prof. dr hab. Pawła Zimniaka (Uniwersytet Zielonogórski) wskazanego przez Radę Doskonałości Naukowej.
16.08.2023	Wpłynięcie ostatniej recenzji do Sekretariatu Rady Naukowej UO.
26.08.2023	Wyznaczenie terminu posiedzenia komisji habilitacyjnej na dzień 21.09.2023.
3.09.2023	Wysłanie do Habilitantki zaproszenia na posiedzenie komisji habilitacyjnej celem przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego.
21.09.2023	Posiedzenie komisji habilitacyjnej.

Tym samym Rada Doskonałości Naukowej dokonała formalnej oceny wniosku Habilitantki. Pełna treść wniosku, autoreferatu i wykazu dorobku naukowego oraz aktywności naukowej Habilitantki dostępna jest w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Uniwersytetu Opolskiego. Ocena ta odnosi się wyłącznie do wymogów określonych przepisami ustawy – *Prawo*

o szkolnictwie wyższym i nauce. Rada Doskonałości Naukowej nie bada zgodności złożonego wniosku z przepisami przyjętymi przez dany podmiot habilitujący na podstawie upoważnienia zawartego w art. 221 ust. 14 pkt 1 p.s.w.n. W ramach przedmiotowej oceny, dokonywana jest zatem weryfikacja dopuszczalności wszczęcia postępowania pod kątem braku zaistnienia negatywnych przesłanek, o których mowa w art. 61a k.p.a., jak i zgodności przedłożonej dokumentacji z wymogami wynikającymi z przepisów prawa o charakterze powszechnie obowiązującym. Rada Doskonałości Naukowej nie stwierdziła braków lub uchybień w złożonym wniosku i przekazała go w ustawowym terminie Radzie Naukowej Uniwersytetu Opolskiego. Rada Naukowa kolei w ustawowym terminie 4 tygodni od dnia otrzymania wniosku (art. 221 ust. 2 p.s.w.n.) nie podjęła uchwały, w której nie wyraziła zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. G. Jelitto-Piechulik. Termin, o którym mowa w przytoczonym przepisie, ma charakter zawity. Oznacza to, że wybrany przez osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora habilitowanego podmiot nie może po jego upływie w sposób skuteczny odmówić wyrażenia zgody na przeprowadzenie tego postępowania, gdyż upływ tego terminu determinuje wyrażenie tejże zgody w sposób milczący. Tak też się stało w przedmiotowej sprawie. Co więcej, po wyjaśnieniu kwestii związanych z finansowaniem tego postępowania, zgodnie z oceną komisji do sprawy wstępnej weryfikacji wniosku, powołanej przez przewodniczącego Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego, Rada Naukowa w dniu 15 grudnia 2022 r. podjęła uchwałę, w której wyraziła zgodę na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Gabrieli Jelitto-Piechulik w Uniwersytecie Opolskim. Uchwała ta została przesłana Radzie Doskonałości Naukowej. Następnie Rada Doskonałości Naukowej oraz Rada Naukowa UO w ustawowych terminach wskazały kandydatów na członków komisji habilitacyjnej i została powołana komisja habilitacyjna. Zmiana jednego z recenzentów spowodowana była faktem złożenia przez niego rezygnacji w związku z tym, iż jest on promotorem rozprawy doktorskiej Habilitantki. Nie ulega wątpliwości, że odnośnie do osoby powołanej w skład komisji habilitacyjnej nie powinny zachodzić okoliczności wywołujące uzasadnione wątpliwości co do braku bezstronności względem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Dlatego też Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego dokonała zmiany składu komisji habilitacyjnej w tym zakresie.

Zgodnie z art. 221 ust. 8 p.s.w.n. powołani przez Radę Naukową Uniwersytetu Opolskiego recenzenci ocenili, czy osiągnięcia naukowe dr. G. Jelitto-Piechulik, ubiegającej się o stopień naukowy doktora habilitowanego, odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 tej ustawy i przygotowali recenzje. Recenzje osiągnięć naukowych i pozostałego dorobku dr. G. Jelitto-Piechulik, sporządzone przez czterech recenzentów mają dwie różne konkluzje. Recenzje prof. Musiała, prof. Ossowskiego oraz prof. Zimniaka zawierają konkluzję pozytywną. Stwierdzili oni, że dr. G. Jelitto-Piechulik spełnia warunki do uzyskania awansu naukowego, czyli uzyskania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, rekomendując tym samym dopuszczenie Habilitantki do dalszych etapów postępowania. Z kolei recenzja dr. hab. Rducha zawiera konkluzję negatywną. Przede wszystkim negatywnie ocenił on monografię Habilitantki, uznając, że nie istnieje tym samym przesłanka do dopuszczenia Habilitantki do dalszych etapów postępowania. Pełna treść recenzji dostępna jest w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Uniwersytetu Opolskiego.

Również pozostali członkowie komisji habilitacyjnej przedstawili swoje stanowisko w pisemnych opiniach. Profesorowie Gleń oraz Pietrek negatywnie zaopiniowali wniosek Habilitantki o nadanie stopnia doktora habilitowanego. W obydwu negatywnych opiniach wybrzmiał między innymi wątek niespełnienia przez Habilitantkę podstawowego kryterium legitymowania się przynajmniej dwoma osiągnięciami naukowymi stanowiącymi znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny. Wykładni art. 219 ust. 1. przyjętej przez pp. prof. Glenia i Pietrka, opartej na poradnikach

rekomendowanych przez RDN, nie podzielili jednak podczas posiedzenia pozostali członkowie komisji habilitacyjnej. Natomiast prof. Czarnecka stwierdziła, iż przedłożona do oceny monografia stanowi udaną próbę syntetycznego spojrzenia na życie i twórczość pisarki, wypełnia lukę badawczą i wydawniczą. Jest to niewątpliwie wartościowa publikacja naukowa, spełniająca warunki stawiane rozprawom habilitacyjnym. Dorobek naukowy Habilitantki jest bogaty merytorycznie, a ilościowo odpowiada standardom tzw. *Auslandsgermanistik*, czyli germanistyki zagranicznej.

Recenzje stanowią jeden z najważniejszych środków dowodowych w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Recenzje należy uznać za wyraz osobistej oceny, o charakterze eksperckim, wkładu osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w rozwój określonej dyscypliny naukowej albo artystycznej. Nie stanowią one natomiast opinii biegłego w rozumieniu przepisów k.p.a., czy też dokumentu urzędowego w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa. Brak jest także podstaw do uznania, że w toku procedowanego postępowania osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może polemizować ze sporządzonymi recenzjami. W tym postępowaniu habilitacyjnym była jedna negatywna recenzja i trzy pozytywne oraz dwie negatywne i jedna pozytywna pisemna opinia. Jak to celnie wyraził Sąd Najwyższy w często przywoływanym w orzeczeniach dotyczących spraw nadania stopnia naukowego, uzasadnieniu wyroku z 26 kwietnia 1996 r., sygn. akt III ARN 86/95 (OSNP 1996, nr 21, poz. 315): „Ktokolwiek poddaje się jakimkolwiek recenzjom (...) musi się zawsze liczyć z tym, że może spotkać się również z recenzjami, których w najgłębszym przekonaniu nie będzie w stanie osobiście zaakceptować. Nikt bowiem nie przyjmuje chętnie otwartej dyskwalifikacji własnych umiejętności, talentu czy wiedzy”. Z tymi skutkami musi też liczyć się osoba, która swój dorobek naukowy poddaje ocenie komisji habilitacyjnej, a następnie organowi nadającemu stopień doktora habilitowanego. Dla podkreślenia specyfiki postępowania w tych sprawach należy przywołać także tezę zawartą w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1411/08, zgodnie z którą: „okoliczność, że strona (...) uważa, że recenzenci wadliwie ocenili jej dorobek, pominęli okoliczności przemawiające na jej korzyść, a wypuklili elementy negatywne, że nie podzielili w końcu jej poglądów, nie może prowadzić do kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawianych w procedurze kwalifikacyjnej ocen, nawet jeżeli skarżąca jest najgłębiej przekonana, że są one krzywdzące”.

Komisja habilitacyjna w czasie posiedzenia w dniu 21 września 2023 r. stwierdziła, że dokumentacja dotycząca postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr G. Jelitto-Piechulik jest przygotowana zgodnie z obowiązującymi przepisami i od strony formalnej nie budzi żadnych zastrzeżeń. Członkowie komisji habilitacyjnej, w odpowiedzi na pytanie przewodniczącej, potwierdzili, że zapoznali się z pełną dokumentacją postępowania, zawierającą w szczególności autoreferat, prezentujący między innymi osiągnięcia habilitacyjne, w tym monografię zatytułowaną *Ricarda Huch. Romantik – Literarische Historiographie – Schreiben in der Diktatur* (Leipziger Universitätsverlag, Leipzig 2022) oraz wykaz pozostałych publikacji naukowych, informacje na temat osiągnięć dydaktycznych i sprawowanej opieki naukowej, współpracy z uczelniami, instytucjami i towarzystwami naukowymi, działalności popularyzującej naukę, jak również z wszystkimi recenzjami i opiniami pozostałych członków komisji. W czasie tego posiedzenia komisja habilitacyjna przeprowadziła również kolokwium habilitacyjne.

W ostatniej, podsumowującej części posiedzenia prof. Ossowski – rozumiejąc argumenty przedstawione w negatywnych recenzjach i opiniach (pp. prof. Glenia, Pietrka i Rducha), mając świadomość niedoskonałości warsztatu Habilitantki, lecz wyważając mocne i słabe strony monografii i dorobku Habilitantki – uznał, iż jest to całokształt stanowiący podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego przez dr G. Jelitto-Piechulik. Tożsame z tym stanowisko podtrzymał również pp. prof. Musiał i Zimniak. Z kolei dr hab. Rduch, podkreślając rolę i wagę

monografii Habilitantki w całokształcie procesu habilitacyjnego, zwrócił uwagę, iż nie doszło do merytorycznej wymiany pomiędzy recenzentami argumentów dotyczących oceny tejże monografii. Prof. Zimniak z kolei stwierdził, że recenzja dr hab. Rducha jest jednostronna, tj. nie zostały w niej zawarte uwagi dotyczące mocnych stron monografii. Prof. Rduch poprosił o wskazanie tych miejsc w jego wywodzie i argumentacji, które byłyby niewłaściwe lub można byłoby je rzeczowo podważyć, a także dodał, że dyskusja nad monografią powinna być sednem obrad komisji. Do wymiany poglądów pomiędzy recenzentami jednak nie doszło.

W głosowaniu jawnym (Habilitantka nie wniosła o przeprowadzenie głosowania tajnego) wzięło udział 7 uprawnionych osób. Oddano 7 głosów ważnych: 4 głosy za, 2 głosy przeciw oraz 1 głos wstrzymujący się. Głosy oddane przez członków Komisji habilitacyjnej zawiera poniższa tabela:

	Komisja habilitacyjna	ZA	PRZECIW	WSTRZYMUJĄCY SIĘ
1.	Prof. dr hab. Mirosława Czarnecka	X		
2.	Prof. dr hab. Mirosław Ossowski	X		
3.	Dr hab., prof. UAM Łukasz Musiał	X		
4.	Dr hab. Robert Rduch, UŚ		X	
5.	Prof. dr hab. Paweł Zimniak, UZ	X		
6.	Dr hab., prof. UO Adrian Gleń			X
7.	dr hab., prof. UO Daniel Pietrek		X	

Zgodnie z § 12 ust. 3 zd. 1 uchwały nr 226/2016-2020 Senatu Uniwersytetu Opolskiego z dnia 25 września 2019 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego (tekst jedn. z dnia 16 lutego 2023 r.) uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania albo odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego komisja habilitacyjna podejmuje zwykłą większością głosów. W judykaturze, jak i doktrynie przyjmuje się jednomyślnie, że większość zwykła, określana także mianem względnej, oznacza konieczność uzyskania większości zwolenników danego rozstrzygnięcia, niż przeciwników, w celu jego przyjęcia, przy czym głosy wstrzymujące się nie są uwzględniane. Przekładając tę interpretację zwykłej większości na sprawy dotyczące uzyskiwania stopnia doktora habilitowanego należy wskazać, że w przypadku podejmowania uchwały przez komisję habilitacyjną, gremium to wyrazi pozytywną opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, jeżeli zostanie oddanych więcej głosów „za”, niż głosów „przeciw”, z kolei głosy „wstrzymujące się” pozostają bez znaczenia. Z kolei wyrażenie negatywnej opinii przez komisję habilitacyjną nastąpi w sytuacji, gdy liczna głosów „przeciw” będzie większa, niż liczna głosów „za”. Tym samym komisja habilitacyjna podjęła uchwałę zawierającą pozytywną opinię w sprawie nadania dr. G. Jelitto-Piechulik stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo. Na mocy § 9 ust. 8 wspomnianej uchwały nr 226/2016-2020

Senatu Uniwersytetu Opolskiego z dnia 25 września 2019 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego (tekst jedn. z dnia 16 lutego 2023 r.) uchwały i protokoły z posiedzeń komisji habilitacyjnej podpisuje przewodnicząca/cy komisji. Treść uchwały wraz z uzasadnieniem dostępna jest w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Uniwersytetu Opolskiego.

Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego jako organ nadający w tej uczelni stopnie naukowe nie jest władna do dokonywania kontroli nad działalnością komisji habilitacyjnej w sytuacji, w której wpłynęły wszystkie recenzje, a uchwała wraz z uzasadnieniem i protokół posiedzenia komisji habilitacyjnej zawierają wymagane przez obowiązujące przepisy elementy. Tym samym nie może odnieść się do zarzutów dotyczących sposobu (a nie ważności) procedowania przez komisję habilitacyjną.

Z kolei zgodnie z przepisami przyjętymi przez Uniwersytet Opolski na podstawie upoważnienia zawartego w art. 221 ust. 14 pkt 1 p.s.w.n. uchwała (decyzja) Rady Naukowej UO w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego jest podejmowana w głosowaniu tajnym i zapada bezwzględną większością oddanych głosów przy obecności co najmniej połowy ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania. Z zestawienia art. 178 ust. 1 oraz art. 221 ust. 12 p.s.w.n. wynika, że właściwy organ podmiotu habilitującego wydaje decyzję w sprawie. W konsekwencji tego wynik głosowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego przesądza o przyjętym rozstrzygnięciu. Oznacza to, że uzyskanie danej większości głosów za nadaniem stopnia przesądza o nadaniu stopnia doktora habilitowanego, zaś uzyskanie danej większości głosów przeciw nadaniu tego stopnia przesądza o odmowie jego nadania. W tym konkretnym postępowaniu głosowana była uchwała, zgodnie z wnioskiem habilitantki i pozytywną opinią Komisji habilitacyjnej, o nadaniu stopnia doktora habilitowanego. Na 34 uprawnionych do głosowania członków Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego obecnych było 24, czyli więcej niż połowa ogólnej liczby osób uprawnionych do głosowania. Oddano 24 ważne głosy. Za podjęciem uchwały o nadaniu stopnia doktora habilitowanego głosowało 11 osób, przeciw 3, a 10 osób wstrzymało się od głosu. Członkowie Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego wstrzymujący się od głosu zajęli stanowisko, którego znaczenie określa zasada arytmetyczna zapadania uchwał bezwzględną większością oddanych głosów: w ramach tej arytmetyki głosy „wstrzymujące się” zlicza się wraz z głosami „przeciw” w łączną sumę głosów innych niż głosy „za”. Tym samym uchwała o nadaniu stopnia doktora habilitowanego nie uzyskała bezwzględnej większości głosów „za” - minimum 50% liczby wszystkich oddanych głosów, co skutkuje odmową nadania stopnia doktora habilitowanego. Liczba głosów „przeciw” i „wstrzymujących się” łącznie wynosi 13 na 24 głosy ważne, czyli nieznacznie przekroczyła wymagane 50% wszystkich oddanych głosów. Uchwała organu kolegialnego podejmowana jest w chwili wyrażenia woli przez ten organ kolegialny w formie głosowania tajnego, a następnie sporządza się jej pisemną treść i uzasadnienie. Uwzględniając wyniki głosowania sporządzona na piśmie została decyzja o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, bo taką uchwałę w wyniku przeprowadzonego głosowania podjęła Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego. Odrębnym problemem jest uzasadnianie rozstrzygnięć, które wydawane są w głosowaniu tajnym. Okoliczność ta w znaczący sposób utrudnia dotarcie do motywów głosowania poszczególnych członków organu kolegialnego.

Uchwała Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego została podjęta wbrew opinii komisji habilitacyjnej, która to opinia w niniejszej sprawie była dla Habilitantki pozytywna. Opinia komisji habilitacyjnej niejako determinuje treść uchwały Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego. Podjęcie uchwały o nadaniu albo odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie opinii komisji habilitacyjnej stanowi podstawowy element rzetelnej procedury w sprawie o nadanie stopnia

doktora habilitowanego. To komisja habilitacyjna na podstawie pełnej dokumentacji postępowania habilitacyjnego, w tym recenzji osiągnięć naukowych, wydaje opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Zapoznanie się z opinią komisji habilitacyjnej, w tym w szczególności z jej uzasadnieniem, stanowi podstawę do ukształtowania przez członków organu nadającego stopień (przed podjęciem uchwały) poglądu, co do tego, czy nadać danej osobie stopień doktora habilitowanego, czy też odmówić nadania tego stopnia. W przedmiotowym postępowaniu zachodzi rozbieżność pomiędzy decyzją Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego, a przedstawioną jej przez komisję habilitacyjną rekomendacją. Jednak zarówno komisja habilitacyjna, jak i Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego są organami kolegialnymi, które biorąc pod uwagę całość okoliczności sprawy, zarówno przemawiających na korzyść pozytywnej oceny osiągnięć Habilitantki, jak i przeciwko niej, podejmują w głosowaniu autonomiczną decyzję o sposobie rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy (por. wyrok NSA z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt I OSK 2371/15, Lex nr 1976381).

Uchwała nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo dr Gabrieli Jelitto-Piechulik została Habilitantce doręczona za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 15 listopada 2023 r.

Pismem z dnia 30 listopada 2023 r. (data wpływu do UO: 1 grudnia 2023 r.) Habilitantka wniosła odwołanie od uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo dr Gabrieli Jelitto-Piechulik. Odwołanie wpłynęło zatem w terminie, o którym mowa w art. 193 ust. 2 w zw. z art. 224 ust. 1 p.s.w.n., tj. w ciągu 30 dni od dnia doręczenia uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r.

W odwołaniu dr Gabriela Jelitto-Piechulik wniosła o uchylenie w całości uchwały 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. i ponowne rozpatrzenie sprawy przez Radę Naukową Uniwersytetu Opolskiego. Uchwale tej zarzuciła, że jest „ona sprzeczna z uchwałą Komisji habilitacyjnej z dnia 21 września 2023 r., która zawiera jednoznacznie pozytywną opinię w sprawie nadania mojej osobie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo, co stanowi naruszenie przepisu art. 221 ust. 12 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Komisja habilitacyjna oceniła pozytywnie mój dorobek oraz aktywność naukową, o czym świadczą recenzje prof. dra hab. Mirosława Ossowskiego, prof. dra hab. Łukasza Musioła, prof. dra hab. Pawła Zimniaka oraz opinia przewodniczącej Komisji habilitacyjnej prof. dr hab. Mirosławy Czarneckiej. Rada Naukowa UO w żaden sposób ani nie zakwestionowała, ani nie podważyła tychże recenzji i tej opinii, co z kolei stanowi naruszenie art. 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 – *Kodeks postępowania administracyjnego*.”

Zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 178 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* także do postępowania odwoławczego odpowiednio stosuje się przepisy *Kodeksu postępowania administracyjnego*. Zasadne jest przyjęcie, że w postępowaniu tym odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 132 § 1 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem: jeżeli odwołanie wniosły wszystkie strony, a organ administracji publicznej, który wydał decyzję, uzna, że to odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nową decyzję, w której uchyli lub zmieni zaskarżoną decyzję.

Bezwzględny warunkiem uruchomienia autokontroli jest ustalenie przez organ pierwszej instancji, że odwołanie spełnia wymagania stawiane podaniom, jest dopuszczalne, wniesiono je w sposób określony w przepisach prawa, zachowano termin do jego wniesienia oraz złożył je

legitymowany podmiot (strona) postępowania. W przedmiotowej sprawie warunek ten został spełniony.

Przyjąć należy, że organ, który wydał zaskarżoną decyzję, ma obowiązek w ramach opiniowania odwołania ocenić prawidłowość wydanej decyzji w świetle żądań i zarzutów podniesionych przez osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Właściwy organ podmiotu habilitującego nie przeprowadza zatem ponownie postępowania wyjaśniającego, lecz dokonuje przedmiotowej oceny na podstawie już zgromadzonego materiału dowodowego. Ponadto, uprawnienie dokonania tzw. autokontroli przez organ, który wydał zaskarżoną decyzję, warunkowane jest dochowaniem terminu, o którym mowa w art. 193 ust. 3 w zw. z art. 224 ust. 1 p.s.w.n., tj. 3 miesięcy od dnia otrzymania odwołania. Po upływie tego terminu organ ten nie może dokonać w trybie autokontroli zmiany wydanej przez siebie decyzji odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego. Możliwość zastosowania uprawnienia wynikającego z omawianego przepisu jest uzależniona także od uznania przez właściwy organ podmiotu habilitującego, że wniesione odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie. Tym samym, przepis ten będzie miał zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy w treści odwołania zostały skonkretyzowane zarzuty. Wymienione warunki zostały spełnione w przedmiotowej sprawie; tzn. odwołanie wpłynęło i zostało rozpatrzone w okresie 3 miesięcy od dnia doręczenia uchwały nr 209/2023 Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego z dnia 26 października 2023 r. W odwołaniu zostały skonkretyzowane zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, zwłaszcza nieuwzględnienia 3 pozytywnych recenzji i pozytywnej opinii komisji habilitacyjnej, które nie zostały zakwestionowane w czasie posiedzenia Rady Naukowej w dniu 26 października 2023 r., a mimo to nastąpiła odmowa nadania stopnia doktora habilitowanego. Kandydatka do stopnia doktora habilitowanego „ma bowiem prawo wiedzieć [...] dlaczego – pomimo pozytywnych recenzji [...] Rada uznała za wiarygodną jedynie recenzję negatywną, a jednocześnie, z jakich przyczyn odmówiła wiarygodności pozytywnym recenzjom znajdującym się w aktach sprawy. Powyższe narusza nie tylko dyspozycję art. 107 § 3 k.p.a., ale również wyrażoną w art. 8 § 1 k.p.a. zasadę pogłębiania zaufania.” (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Wa 840/20, Lex nr 3146499). Jak wskazuje się w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zasada ta nakłada na organy obowiązek praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania, który wyraża się w dokładnym zbadaniu okoliczności sprawy, ustosunkowaniu się do żądań stron oraz uwzględnieniu w decyzji zarówno interesu społecznego jak słusznego interesu obywateli (zob. wyrok NSA z 15 listopada 2006 r., sygn. akt II GSK 183/06, Lex nr 290139). Tym samym zachodzi konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji, wydanej w postępowaniu, w którym organ uchybił obowiązkowi samodzielnej oceny przedstawionych recenzji, a w przypadku spornych wniosków w nich wyrażonych dokonania ich analizy i w razie potrzeby przeprowadzenia dodatkowego postępowania w tym zakresie. Ponadto Habilitantka wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Radę Naukową Uniwersytetu Opolskiego, a ta w czasie posiedzenia w dniu 14 grudnia 2023 r. uznała, że wniesione odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie.

Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego miała wgląd w całość dokumentacji, ze szczególnym uwzględnieniem treści protokołu z posiedzenia komisji habilitacyjnej oraz treści uchwały podjętej przez tę komisję wraz z jej uzasadnieniem. Ponadto Rada Naukowa zapoznała się z wszystkimi recenzjami i opiniami przedstawionymi na piśmie przez członków komisji habilitacyjnej, odwołaniem Habilitantki oraz przeprowadziła dyskusję, w której udział wzięli profesorowie: Dariusz Klejnowski-Różycki, Edward Nycz, Dorota Brzozowska, Andrzej Tukiendorf, Adrian Gleń oraz Dariusz Walencik.

Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego po podjęciu uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego ma prawo zmienić swoją uchwałę i nadać stopień doktora habilitowanego

bez odsyłania odwołania do Rady Doskonałości Naukowej w trybie autokontroli, przewidzianej w art. 132 § 1 k.p.a. (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt II SA/Wa 376/16, Lex nr 2097583).

Mając powyższe na uwadze Rada Naukowa Uniwersytetu Opolskiego postanowiła jak w sentencji decyzji.

Przewodniczący Rady Naukowej
Uniwersytetu Opolskiego

dr hab. ~~Dariusz~~ Walencik, prof. WO

Otrzymują:
Adresat
a/a